

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 14 marca 1924 r.

zawierające sprostowanie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 lutego 1924 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe, odnośnie do przepisów ustawowych o państwowym podatku dochodowym, zawartych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 14 lipca 1923 roku i w ustawie z dnia 10 stycznia 1924 r.

Na zasadzie art. 5 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe (Dz. U. R. P. № 127, poz. 1044) zarządza się co następuje:

§ 1. § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 lutego 1924 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe, odnośnie do przepisów ustawowych o państwowym podatku dochodowym, zawartych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 14 lipca 1923 r. i w ustawie z dnia 10 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 16, poz. 165) otrzymuje brzmienie następujące:

„Dla celów wymiaru podatku dochodowego na rok podatkowy 1924 wartości franka złotego dla poszczególnych lat operacyjnych (gospodarczych)—art. 13 ustawy, ogłoszonej w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 14 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 77, poz. 607)—ustala się w sposób następujący:

1) dla dochodu osiągniętego w roku operacyjnym (gospodarczym), obejmującym okres od 1 kwietnia 1922 r. do 31 marca 1923 r., — 1 frank złoty = 3.000 mk.;

2) dla dochodu osiągniętego w roku operacyjnym (gospodarczym), obejmującym okres od 1 lipca 1922 r. do 30 czerwca 1923 r., — 1 frank złoty = 6.000 mk.;

3) dla dochodu osiągniętego w roku operacyjnym (gospodarczym), obejmującym okres od 1 października 1922 r. do 30 września 1923 r., — 1 frank złoty = 16.000 mk.;

4) dla dochodu osiągniętego w roku kalendarzowym 1923, pokrywającym się z rokiem operacyjnym, — 1 frank złoty = 150.000 mk.

W myśl powyższej zasady i w powyższym trybie przerachowuje się dla celów wymiaru podatku

dochodowego na rok 1924 także kwoty odliczeń, podane we frankach złotych w § 1 punkt 2 niniejszego rozporządzenia”.

§ 2. Punkt 3 części drugiej § 4 powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 lutego 1924 r. otrzymuje brzmienie następujące:

„3) wyrażone w markach pozostałości bilansu zamknięcia tych rachunków, które przedstawiają wartości czysto markowe (kasa, dłużnicy i wierzyciele krajowi, rachunki markowe w bankach i t. p.), winny być przerachowane na franki złote według przeciętnej wartości franka złotego z ostatniego miesiąca roku operacyjnego, różnice zaś we frankach złotych, jakie okażą się przy porównaniu z pozostałościami wyprowadzonymi z przerachowań miesięcznych (p. p. 1 i 2), należy odnieść na specjalny rachunek różnic kursowych z przerachowania. Ostateczna pozostałość tego specjalnego rachunku winna być przeniesioną na rachunek frankowy strat i zysków, zestawiony (bez wyprowadzenia jakichkolwiek różnic kursowych) na podstawie pozostałości rachunków wynikowych, przerachowanych na franki złote w sposób wskazany pod p. p. 1 i 2.

Pozostałości tych rachunków bilansowych, które przedstawiają wartości stałe (nieruchomości, maszyny, urządzenia, kapitały: zapasowy, rezerwy, amortyzacyjny, należności i zobowiązania zagraniczne w obcych walutach), należy przyjąć do bilansu zamknięcia frankowego w kwotach otrzymanych z przerachowania na franki złote w sposób wskazany pod p. p. 1 i 2.

Natomiast pozostałości rachunków mieszanych (bilansowo-wynikowych jak np. towary, materiały, surowce, fabrykaty, dewizy i monety zagraniczne, papiery wartościowe i t. p.) należy przyjąć tak do frankowego bilansu zamknięcia, jak również do wyprowadzenia osiągniętych zysków, lub poniesionych strat na rachunkach, utworzonych z przerachowań miesięcznych na franki złote, w rzeczywistej wartości tych pozostałości, ustalonych we frankach złotych”.

§ 3. § 6 powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 lutego 1924 r. otrzymuje brzmienie następujące:

„Kwoty podatkowe, przypadające na rok 1924 według skali podanej w § 5 niniejszego rozporządzenia, podwyższa się o 20% w myśl postanowienia art. 5 ustawy z dnia 10 stycznia 1924 r. w przedmiocie przepisów o państwowym podatku dochodowym, obowiązujących na całym obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. № 13, poz. 110)”.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od roku 1924.

Minister Skarbu: *W. Grabski*